GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

dijous 27 de setembre és “Last days» a Figueres.

Fires I Festes | 22/09/2007 | 10:47

Projecció del dijous 27 de setembre a les 22,30 h. als Catcinemes de Figueres

I hate myself and I wanna die

Després de deixar-se temptar per la indústria de Hollywood amb treballs comercials com “El indomable Will Hunting” o “Descubriendo a Forrester”, Gus van Sant es va submergir en un dels camins introspectius més interessants que ha donat el cinema modern. No només va retornar als marges del territori independent que l’havia vist néixer, sinó que va radicalitzar el seu discurs fins a extreure’n un mecanisme teòric molt ben definit, que s’obria de forma inusitada a l’experimentació i a la llibertat creativa.

“Last days” s’apropa a Blake, un jove dominat per un dolor difós, que amb prou feines parla, en tot cas, mormola. Sabem que ha tingut èxit en el terreny musical, però això no importa. Es mou sense parar a través d’una mansió amb aire de comuna, i per la que també pul·lulen altres personatges com ell. Ni les drogues temperen la seva soledat; al contrari, sembla que la potencien. Sentim com aquest tràfec sense sentit va apropant a Blake cap al desastre.

Però “Last days” no és una pel·lícula moralista, ni un biopic de Kurt Cobain, com s’ha dit, tot i que la roba, les faccions i fins i tot el que rodeja a Michael Pitt, el seu protagonista, remetin contínuament a la trista figura del líder de Nirvana, que es va treure la vida amb un tret al cap al 1994, quan encara no havia acomplert els 27 anys. La banda d’Aberdeen (una ciutat desendreçada, de pluja gairebé permanent i índexs de suïcidi per sobre de la mitjana nord-americana) proposava un rock rabiós, cru, sense elaborar, que va canviar el panorama de la música popular als anys noranta, i que va conformar un estil que es va anomenar grunge. Nirvana eren enèrgics i vitals; tot el contrari que la vida de Cobain al final dels seus dies, perdut al laberint dels seus pensaments, bregant com podia dins passadissos imaginaris amb els seus propis i terribles dimonis, tal com plasma el film.

El veritable protagonista de “Last days” és la mort. O, millor dit, la mort en plena joventut i amb projecció pública, un tema recurrent dins l’obra de Van Sant des de “Gerry” (mort per exposició), sobre el famós cas de dos joves que es van endinsar al desert per no tornar-ne mai més.

Una preocupació que el director reprenia a “Elephant” (mort a mans d’un altre), la seva aproximació personal i intransferible a les hores prèvies a la matança a sang freda a l’institut de Columbine. Amb “Last days” (mort per mans pròpies) es conforma una espècie de trilogia que té el misteri de la mort prematura com a denominador comú i que el projecta públicament .
A aquest interès, no en deu ser del tot aliè el destí tràgic de River Phoenix, protagonista de “Mi Idaho privado” (1991), una de les primeres pel·lícules de Gus van Sant d’èxit en el terreny del cinema independent . Phoenix va morir també, com Kurt Cobain, en plena joventut i el seu traspàs va ser també àmpliament airejat pels mitjans de comunicació.

“Last days” és, alhora, un viatge físic, però també mental. Per aquesta raó el trajecte no segueix un itinerari marcat sinó que es troba supeditat a l’atzar, és incoherent i anàrquic, gairebé com si

ens trobéssim davant d’una successió de pensaments, o com si fos el procés intuïtiu i sensitiu que correspon a l’escriptura automàtica o al de la improvisació musical que el mateix Blake realitza en un dels segments del film. El temps es dilata, el so ens absorbeix i, poc a poc deixem de tenir consciència de tot allò que ens rodeja per endinsar-nos en un espai hipnòtic estancat i obert al somni poètic.

Autor: Gironanoticies.com
Gironanoticies.com

https://gironanoticies.com/noticia/3703-dijous-27-de-setembre-es-last-days-a-figueres.htm